

ТРАЖДЕЦЪ

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
 Отдавна брой 150 лева.
 ПЛАЩА СЕ: за известия, вълчани, големи и малки лим по 50 лв., за страници по 100 лева.
 Официално обявление по 150 лева [с м. Салевинтъ] Присъвно плащане по 050 лева на дуна.
 Тървоски — по споразумение.
 За хроникари — 5 лева на реал.
 Всичко въ прелата.
 Раписки не се връщат.

СЕДМЪЧЕН ВЕСТНИКЪ ЗА ОБЩЕСТВЕНА И СТОПАНОСНО-ЕКОНОМИЧЕСКИ НОВАНИ.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.

Всичко се изпраща до печатницата, "Свѣтлина" — Мариангорови — Лябюв.

Обуцарница на Славъ Т. Съртмаджевъ

Отъ два месеца открихъ наново ОБУЦАРСКА РАБОТИЛНИЦА въ собствения си дюкянъ на жъла на ул. "Банска" и "Еларъ Самуилъ", срещу еврейската баня, където приемахъ поръчки за разни видове зарви, сондани и най-елегантни обуца.

Тръ Ямболъ, май 1925 год.
 Съ почитание:
 Славъ Т. Съртмаджевъ.

Химическо чистене костюми.

Срещу Из Райновъ, въ дюкяна на Бр. Данкови, откривамъ на ново ателие за химическо чистене костюми, приемамъ и поправки. Задоволяване вкусъ и акуратностъ доказани.

2-10 ГЕОРГИ АРНАУДОВЪ

ТРАКТОРИ „ФОРДЪОНЪ“

Летомобили и кампоники „ФОРДЪ“

Винаги готови на складъ и всички резервни части за тѣхъ на конкурентни цени и най-либерални условия на плащането. Доставка на всякъвкъ видъ земеделски машини.

При А. Малиновски, ул. "Търговска", въ кантората на г-нъ П. Чолаковъ — Ямболъ.

Вещи механизани винаги на разположение на г. г. клиентитъ.

5-5 А. МАЛИНОВСКИ — упълномощенъ представител на FORD.

Лѣтници за Каваклий!

Съобщавамъ Ви, че наехъ известния ханъ — хотелъ на Брата Влакисидъ (Гетовия ханъ), когото преименувахъ

хотелъ „ДЕДЕ-АГАЧЪ“.

Хотелътъ ми е единственъ най-хигиеничния и модерно меблиранъ въ града; прѣвъ по чистота, честностъ, бърза прислуга и строго фамилизиранъ.

Посетете и ще се удивите.

2-3 Съ почитание: Дъбо Боживиевъ.

ДАВА СЕ

покупъ наемъ къща съ две стан, антре и кухня, половината на изба, на жъла на ул. "Съединение" и "Добруджанска".

Сжщата се и продава.
 Споразумение при ПАНИ МОМЧЕВЪ.

Г. Драгановъ

АСКЕТЪ

Поля Балкана, гдето полето поема широкъ хоризонтъ на югъ, емо едно малко село, единъ малкъ селанинъ презъ деня работеше на нивата, а вечеръ, при залязъ слънце се изкачваше на Балкана да пошува. Всякъ утринъ той си донесе долу въ полето и поеше заета съ потъ отъ тежка полска работа.

Между полето и планината нѣ ма сенуру, както има предъла, но на нѣшкото отъ боженство, ко на нѣшкото душаща се радва на селни пѣсни. Тѣ и душата обича си да не различаваше обича си къ Богъ и труда. Той ги сливаше въ едно. И винаги радостъ и пѣсенъта пѣляше нивитъ, които ба. Той работеше нивитъ, които ба му бѣ оставилъ слезъ съпругъ си, прибирше храната, оставяше за себе си и за семе, а другата даваше на беднитъ. Той не ис-

каше да скътавю него. Но не го любеше. Нито нѣкога пожелва да разиде на други, защото му бѣ свидно за башиното и за труда който бѣ прѣснълъ по нивитъ. Тѣ бѣха го спонси съ спонса на дѣството и му бѣха сжикъ. Полето и планината сѣ широкъ да погледа. Хоризонтъ очертава въ простора. И окоето си дълго можеше да приисне на околнотраменностъ. Селанина излизаша на нивата и възмѣжаша въ Варската незадеше гриниаша за него и си. Веселбата ядеше азъ Балкана. Буятъ полето и отъ Балкана. Чувстванитъ ние разтърпаша съ надеждата му, галѣта душаша съ надеждата за богатъ жето. Когато той ше за богатъ жето, когато я си прибирше зредело жето жато и си, галѣна чуваше ше радваша на които исполнението богатството на жето и които, когато и да разиваша не можатъ да напълнятъ нубудятъ на жето.

ПРОВИНЦИЯТА.

За нея винаги се говори съ голѣма доза преиобрежение, тя е «Глуха», «дълбока» — провинция която въ романтичъ се застъпва съ особена ревностъ.

Дебелата наслойка отъ мнения, дадени все въ отрицание на провинцията, сж може би причината, че всѣки който се почувствува що годѣ автономно се оставя да бѣде повлеченъ къмъ голѣмия магнитъ — столицата. Тамъ — въ голѣмия градъ се стичатъ отъ вседѣ хора, които мислятъ, че столицата е която ще ги издигне, че тя е която ще имъ даде потикъ за работа.

А такава мечтаещи да се издигнатъ чрезъ «сърцето на България» не сж малко. Като че ли «малкото провинциално градче», което е запалило искрата на-културния подемъ не ше има сили да я раздуха въ голѣмъ пламъкъ. И всѣки затвърдилъ се пѣкъ като интелектъ счита за недостойно да се върне въ провинцията; той гледа на нея съ високомерие и забрава, че тя е вложилъ въ него онова което той днесъ притежава.

Действително у насъ нѣмаме голѣми градове които да бѣждатъ същевременно буйни огнища на култура, наука, поезия, изкуство и пр. обаче ние не бихме ги имали почти никогато, ако откъднитъ пламъчета не се струптиратъ въ общия алтаръ на просвѣтата, ако тѣ не дадатъ своята данъ за издигането на околнитъ.

Нашата интеллигенция се до таятъ откъсна отъ провинцията, че дори я забравя Партизанството погълща чѣботъ и внимание. И ако тя (интеллигенцията) има известна заслуга въ това направление, тя е именовна тая, че вмѣсто културна храна дава на народа партизанска «злота». А липсата на единъ тѣй да кажа провинциаленъ патриотизъмъ — желание да се слезе при народа отъ който интеллигенцията е произлязла и да му съдейства въ неговитъ културни възделения е осждителна. А не трѣбва да се забравя, че интелектуална София е комплексъ все на тая «глуха» провинция, че интеллигенцията трѣбва да чувствуваша връзката между себе и нея, гдето съществува единъ въ голѣмата степъ непокаверенъ идеализъмъ, гдето жаждата за културно издигане е голѣма.

И това обѣгане отъ провинцията не може да не се характеризира като една патологична, и не е нормална а проява на обществения ни животъ, като явление, което дава отрицателни резултати.

Макаръ и бѣше реална помощотъ отъ страна на своитъ блудни синове, провинцията все пакъ е достатъчно смѣла и прави опити да се превъзмогне, обаче младищата искрени труженници останаха и всредъ нея, не биха могли неподпомогнати да запазятъ за дълго вѣрата въ блаждото.

Читателю, благодарение, че имъ липсва въз-

можностъ за една все-странна културна работа сж почти въ забвение — тѣ хна та културна регерностъ се почти всегда бѣ поддръжане една читалня съ нѣколко вестника. Тѣ (и хората около тѣхъ) трѣбва да вложатъ повече амбиции и на ново добиятъ оная яркостъ, която сж имали по преди.

Създаденитъ неотколе народни четения и университети сж може би послѣдитъ усилия на провинцията да се самоспаси, да си самопомогне въ културния възходъ. Тукъ е нужна подкрепа и съдействие, тукъ е необходимо «загриженитъ за сждбата на нашия народъ» общественици да вложатъ своитъ сили.

Народнитъ университети ти могатъ да станатъ трибуни отъ гдето дѣвари, учители, социолози, писатели и пр. да насочатъ обществото не по пътя на партизанскитъ ежи, които неотклонно водятъ къмъ стеснене и несободности, а на таятъ — къмъ свѣтъла възходъ, културенъ прогресъ и благоденствие.

Провинцията е и ше остане рудника на ценноститъ въ жето, обаче модернизирването му чѣма да се постигне шомъ всѣки който получи дѣла си не го вложи за понатѣшната му обработка.

Това трѣбва да се разбере отъ нашата интеллигенция, ако тя иска да бѣде достоенъ водачъ на народа.

Г. Т. Б.
 КВАРТИРИ — КОСАТЕ КВАРТИРИ
 ВОСНИ СЕ ВЪ ВЪСНИ КВАРТИРИ
 ВЪСНИ СЕ ВЪ ВЪСНИ КВАРТИРИ
 ВЪСНИ СЕ ВЪ ВЪСНИ КВАРТИРИ

Планината ведреше сърцето му. Бистритъ поточега весело шумеха, отпалнаха жето нѣбнитъ, а звучитъ въ мелодии на поинитъ. Птици го омиаха по горитъ, които на очаровантъ кавали. Бондо и жинно тежеша силитъ на младостта въ него.

Неговитъ притиснени се задивиха. Нѣкой нимахъ и малки ченитъ не отрони и рѣкъ предъ сионитъ за женбата. Нѣкому не говори чѣсто, неговитъ смѣсан (както обично на селанина) го диряха въ нѣкия и му посочваша някоя куба мина, а той навелъ жето на нѣкоя, алена глѣжа злурѣше за ницето му и той загвори на живото, за мововетъ. Обтѣвѣше жетъ, за мововетъ. Старитъ жето, които на покойната му видяха огнища при него, кога го видяха да разсѣлка жетъ въ дворъ, той се грижене жинго за тѣхъ, говореха за майка му, за братчето

му, за бащата и най погдѣр тѣ го подкаваша за нѣкоя мина отъ рѣкъ си.

— Ехъ, синю, не можъ тѣ да се ходи съ ергенъ. Трѣбва да се замолонитъ. Я глѣдѣй трѣбва дойти да се изкариш, жето бѣ се меси, древетъ да се гратъ, уталъ. Коко мина работи има въ жини. Хагадъ, дѣтѣ омиаха. Какво ше кажевшъ за именина Радка? Како хубаво момче, комо жѣмъ жинишъ нѣ да е...

— Остави това, бабо. Ше мѣ доведе вѣрното. И го ше бле. Нѣка миее лѣто. Това обещаниа даваше селанина, които знаеше, че лѣто не е едно. Той искаше да се оскобиотъ отъ старитъ жето, най вѣше отъ тѣхнитъ желаниа. И така ги отпринесе на лѣта мина.

Неговата душа се пламенеше въ нѣкъ, и въ нея нѣмаше жето на батиритъ си. И когато той срещеше

семейството не го примамеше. И за туй. Всяка душа за женбата му тежеше, която тежѣше удебъ на желано. Нему бѣ добре на планината. Тя разтърпаша за него широкъ и Селанина умиснаше неговата душа по чужди размисли.

Оргонито тѣло на планината дегнало презъ него се сливаше въ единството на земта. И той не различаваше планината отъ полето. Тѣ се сръдваша въ едно жето. И не ше, той диреше въ всяко Балканско, въ всяка тревниша вашия жето, който се дивни и който обичаша земта въ двуба, чѣботе, за да се весели човѣкъ и птичка. За неговия прокъвъ и жасъ уѣ (той бѣше нѣкъ) — всичко бѣ съвършено отъ Него, който бѣ. И всичко, но жожане въ всичко жето. Птицката и нѣбнитъ на птичкитъ бѣха за него нѣшкото на Бога, които караша земта въ нѣкъ, но жожане въ нѣкъ на батиритъ си. И когато той срещеше

